שועט סוו: ירושי סוטה פ״ב ה״ב, כ) לעיל ימ: [וש״ט, ג) פסחים לו. יכמות עלה, ד) ירושי פסחים פ״ז ה״ז, ס) [פסחים טו וש״י״ מ''

סב., ז) שם ע ע"ש, ק) שם עז.,

בדיבור זה שהאריך:

שימה מקובצת

י השייך לכאן ר' בעמ' קודם מיג איש כי יהיה כו', אגל גטומאר

שרץ לא שייך (בהן) ולמימר הכין דנהי

שיש לו ריצוי בלבור לעניו כהנים או

שבין בענים דמוכפרו, מי מ קומהם שהותרה כ"כ רילוי גדול כמו במת [לא] אשכחן, דאילו נטמאו בעלים בשרץ אינו נאכל בטומאה, הילכך

גרסי שפיר אי הכי, כלומר כיון

ד אמרת דטומאת ומתז מרגה ביחיד

דמתרת דטותחת [מת] מרכם ביחיד מטעם מתוך, טומאת שרך נמי לייתי בק"ז מטמא מת בקרבן יחיד, ומשני כר. ומעיקרא נמי הוי ידע הכי, אלא דאכתי לא פיי לן בהדיא הפיי

למכפרין כמתכפרין (ויהו) [הוי] הפרי שלתנפנין (היה) הפרי שלתמרט דממוך שמרלה בלבור כוי, והכי מחרך כיון דבטומלה מח שייך לומר מכפרין כמחכפרין ובטמא שרך לא שייך מסברא, אין להשיב עליו

שום ק"ו. וא"ת מעיקרא דפריך טמא

שרץ נמי ביחיד כו', איך חיסוק אדעתיו לומר הכי, א"כ היכי ממלא

אעמין טומר הכי, חייב היכי ממנח עמא שחילל העבודה, ויייל דמחוקמא מב חבה ומצורע דלא שייך (ביה)

[בהו] לומר ק"ו מטמא מת, דאיכא למיפרך מה לטמא מת שכן אין

טומאה יולאה מגופו מאמר בזב כו'. וא"ת מנ"ל לפר"ת דבמועדו איירי

ומיים נוכיינ נפריים דבמועדו היירי בטומאת שרץ, אי משום דבמועדו משמע כל טומאות, אייכ אפילו זב

וזבה נמי. ואי לא משמע כל טומאות.

אפילו שרך נמי לא דילמוד סמום מן המפורש, וי"ל דלעולם לא משמע במועדו אפי? בטומאה אלא בטומאת

מת דילמוד סתום מן המפורש, אבל מ"מ מרביט טמא שרץ מק"ו מטמא מת, אבל זב וזבה לא ילפיטן מק"ו,

דאיכא למיפרך כדפי". וא"ת טמא שרץ נמי איכא למיפרך מה לטמא מת

אבל בטומאת בעלים בשרץ לא אכלי, וי"ל דהא דלא אכלי בטמא שרץ לאו

משום דחומרא דשרץ הוא אלא משום דנפטר מפסח דשוחטין וזורקין עליו, הילכך גם באכילה אשתראי הואיל ויש

,מקנה ע"י שטיהרו הבעלים,

כה"ג במת בשביעי שיכולים ליטהר לא הוי אכלי בטומאה. וא"מ אכתי

היכי קאמר טמא שרץ ביחיד לייתי מח"ו מטמא מת דיחיד. הרי טמא

מת ביחיד גופיה לא ידעינן רק במתוך

והיינו בבנין אב ואמרינן (כו') [דבר הלמד בבנין אב אינו חוזר ומלמד

בה"ון. וי"ל דבעים הים ואמ"ל

בק דן, די לצפעם ששם אמר אמר ל דילפיטן קאמר. וקלת קשה לפר"ת למסקנא דקאמר מכפרים כמתכפרים (כו' הכי נמי כו' עד

ומפיק ליה מהיקשא) [למעוטי טומאת שרן דלא לירלי ביחיד, הכי

מפיק מהיקשא] א״כ לענין מכפר

המפיק מהיקטת) ח"כ נענק מכפרים דיחיד נמי נימא דאתי (בק"ו) [ק"ו] ומפיק ליה מהיקטא, דאדרבה אית

לן לחקושי טפי גבי פסחים מתכפריםן דלבור לתכפרים דלבור

[נתוכפרים] דנבור מתוכפרים דגבור מלאקושי מכפרים דיחיד דפסחים למתכפרים דגבור. ואמר מורי דהא לא קשיא, דודאי (איכא) [ליכא] לדמויי מכפרים דגבור למתכפרים לדמויי מכפרים דגבור למתכפרים

דליבור, דמתכפרין דלבור דין הוא דמרלה בטמא במת ולא בשרץ משום דשרץ יכולים ליטהר בערב ולאכול

לשרן יכונים בישואר בערב ומוכות בלילה דהא שוחטין וזורקין על טמא שרץ, ובמת אינו יכול לאכול בלילה

בטהרה כיון דלא והגיען בשביעי, אבל

לגבי מכפרים דמרנה בטמא מת

נגבי מכפרים דמרכה בטמח מת מכמועדו (מה לי קרא כיון דכי) לא אפשר לעשות בענין אחר דיקרכ אפילי ושלאן בטומאה, הילכך איכא למילף מק"יו טמא שרץ ולא נמעטיה מסיקשא דמכפרים כמתכפרים

. ישאני מכתרית דכ"כ שייד ריצוי

דשתני מנפסרים דכ"כ שייך ריטי לטמח שרך כמו לטמח מת דגבי כהן ליכח חקנה ע"י הערב שמש שהרי הוא לריך להקריב ביום קרבטתיו, [ו]הואיל ואי אפשר בענין אחר [לכן

נק"ו מטמא מת דיי

לענין בעלים דנתכפרו. מ'

םד א מיי׳ פ״ה מהל׳ ביאת שו א נויי פייה נוהרי ניחת מקדש הלייצ: סה ב מיי פייד שם הלכה ט והלכה יב: סו גד מיי פייב שם הלכה :37

תורה אור השלם

בה אמר אַדני יֶדוֹה כָּל בֶּן נַבְר עַלַל כָב וְעָלַל בְּשׁר לֹא יָבוֹא אַל מְקְדְּשׁי לְכָל בָּן נַבְר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאַל: יחזקאל מד, ט

2. בַּהֲבִיאֲכֶם בְּנֵי נֵכָר עַרְלֵי לֵב י בור גילה להיות במקדשי לְחַלְלוֹ בָשֶׁר לִהְיוֹת בְּמִקְרְיבְּכָם אָת לְחַלְנוֹ חַלָב וְדָם וַיְּפָרוֹ אָת בְּרִיתִי אֶל כְּל תּוֹעֲבוֹתִיכָם: בְּרִיתִי אֶל כְּל תּוֹעֲבוֹתִיכָם:

יחזקאל מד, ז דבר אל בני ישראל לאמר. 3. נ. וְצַּוֹ אֶל צְנִי יִשְׁהָה עָמֵא לְנָפָּשׁ אִישׁ אִישׁ בִּי יְהָיָה טְמֵא לְנָפָשׁ אוֹ בְדֶרְךְּ רְחֹקָה לֶכֶם אוֹ לְדֹרְתִיכֶם וְעָשָׁה פָּטָח לִיהֹוָה: בַּחֹרֶשׁ הַשַּׁנִי בְּאַרְבְּעָה עָשְׂר יום בֵּין הַעַרבַּים יַעשוּ אתוּ עַל מצות ומררים יאכלהו:

במדבר ט, י-יא 4. וְאָם יִמְעֵט הַבּיִת מִהְיוֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁבֵנוֹ הַקְּרֹב אֶל בֵּיתוֹ בַּמִּבְסַת נְפָשׁת אִישׁ לְפִי אַבְלוֹ תַּבֹּסוּ עַל הַשָּׁה: שמות יב. ד

הגהות הב"ח

(ל) גמ' תקע להו (ריש לקיש) מא"מ. ונ"ב ס"א ריש גלותא: (ב) רש"ר ד"ה מרלה וכו' דכמיב איש איש: (ג) ד"ה אלא סבכי להו כמ"ד: (ד) ד"ה הוי אומר כח וכו' וחזיל ומה במקום שנטמאו וכו' שהיחיד טמח: (ק) ד"ה טמא מת וכו' אמר

מוסף רש"י

מי מעין. דהיינו חיים: שאר מימות הן. אם רצה ליתן לתוכו מי מקוה יתן (סוטה טו:) דבר זה. לכהן ערל פסול לעצודה (סנהדרין בב:) כל בן נכר ערל לב. בבו: כד בן בכר שרד לב. שנתנכרו מעשיו מחמת ערלת לבו שהוא ערל לב רשע (דעיד יה:). או: כהן מומר לע"ז שהוא ערל לב ונתנכרו מעשיו לאביו שבשמים (סנהדרין פג: וכעי"ז יומא עא:): (טוהדרין פג: זכנייין יווא עא:): דערל בשר. שממו אחיו מחמת מילה ולא רלו למולו, שיראים פן ימות גם הוא כאחיו: לא יבא אל מקדשי. לשרתני, שאסורין . בעבודה (מו"ק ה.). והיינו אזהרה מדברי קבלה בעלמא ולא לקי עלה

שינויי נוסחאות

א] עי' שפ"ח כב ע"ח דלשי' הר"מ הגי' יצאו מים שיש: ב] חיים בעינן (בי"צ): ג) כיכמות מה ע"א משמע קנת דוקני דרום היו בארץ ישראל, ולפיכך גירסתנו דתקע ר"ל אתי שפיר טפי מהגי" ש גלותא שהובל בב"ח וגלי דריש גלותא שסוגם נכ"ח (גלי קה"י): ד] שמשלחין (ש"ח): ה] קאי כלומר דקתני במתניי כרי כל"ל (*ש"ח). וכח"ע כתב שליון תחילת הדיבור טמא פסול, שליון תהימו האיבה טבא פסודק, הוא בטעות ולכיך להיות הליון לא שנו. ועש"ב: ו] הציץ שמרצה כל"ל (ש"מ): ז] וילפינן (*שמכ"י): ה] טמא מת (כ""): ם] מבמועדו (ש"מ): י] שרץ כדמפרש ואזיל ("ב"ש): כדמפרש ואזיל (״ב״ש): יא] שרץ ונדחה לפסח שני (ש״מ): יב] נט״מ נוסף שאינו מחוסר אלא טבילה והזאה ויכול ליטהר כדי לאכול הפסח בלילה והכי משמע קרא דכתיב בלילודום משמע קו אי מורב ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא דמשמע הא למחר יכולין לעשותו: יג] ויקריבום (כתה"י): יד] נש"מ נוסף אם אינו בשביעי שלו: מון שמרצה : 3"5737 ל"ל עד כאן הגה"ה: יון נדל"ל ראילו: יח] בטה"ק כתב שהגהה זו לחינס. וראה גם בש"מ בקטע הראשון בעמ' זה: יש] בציבור דמכפרי בציבור כמתכפרי

יצאו מי ביור שיש להם שם לווי. הא לאמרינן נסוכה (דף יג.) ובחולין (דף סב:) כל שנשתנה שמו קודם מתן תורה ובאה תורה והקפידה עליו זהו שם, לווי לא קשיא מידי דכך שמו מי כיור בשעת מתן תורה: י עדל. מפרש י רבינו שלמה בכל מקום

שמתו אחיו מחמת מילה ור"ת מפרש

דמומר לערלות וקרי ליה לבו לשמים

לפי שאינו עושה אלא מדאגת לער

המילה ובריש הערל (יבמות דף ע.)

פירשתי ים: משום דאין לבו לשמים.

אפילו שב בשעת עבודה אמרינן

בסוף מנחות (דף קט.) דחין קרבנו

ריח ניחוח ואע"ג דהשתא לבו לשמים

מתחילה לא היה לבו 0 לשמים:

יחיד על ידי ליך מתוך שמרלה ביו בלא

ליך והא דאמר שׁ עון הקדשים ולא עון

מקדישים מוקמינן להו בטומאת שרץ

וכן כל טומאת מת דשמעתין היינו

קודם שביעי שלו אבל בשביעי היינו

כמו טמא שרץ דאינו מרצה ביחיד לפי

ששוחטין וזורקין עליו וגם אינו מרצה

בלבור טמא מת בשביעי ונמין לפי

שיכולין לעשות ע"י שלוחין טהורים

ולאורתא מלו אכלי הפסח בטהרה.

נרוך: אי הכי ממא שרץ נמי.

בקונטרם לא גרם אי הכי דאפי׳ ביו

לית לן מתוך שמרלה כו' מלי לאקשויי

הך פירכא טמא שרץ לירלי בלבור

מקל וחומר מטמא מת ויש ליישב אי

הכי דקאמרת מתוך שמרצה וכו'

וילפת יחיד בדיעבד מלבור לכתחילה

א״כ טמא שרץ נמי לירצי ביחיד דהא

מרלה הוא בליבור מק"ו דטמא מת

אבל אי לאו מתוך לא הוה קשיא מידי

דאמינא דמתני' דפסלה טמא מיירי

בין בטמא מת בין בטמא שרץ ועוד

יש לפרש כי נמי אמרינן מתוך הוה

לכו לאוקמי מתני׳ בזב ומלורע מי

שטומאה יולאת מגופו אבל טמא

מת ושרץ לא דמרלו ביחיד בדיעבד

הואיל ומרצו בלבור לכתחילה ושרץ

מהל וחומר ומשני טמא שרך אינו

מרצה בציבור לכתחילה שהרי מכפרין

כמתכפרין ובמתכפרין טמאי שרך

אינן עושים פסח בטומאה שהר

שוחטין וזורקין על טמא שרץ וכל

שחין היחיד נדחה חין לבור עושין

בטומאה אלא שולחין שלוחיהן

הטהורים ועושים פסחיהן בשבילם

וא"כ איכא למיפרך מה לטמא מת

שכן מרלה בלבור מה שאין כן בטמא

שרן: [הגה״ה]. ורבינו תם גרם חי הכי ומפרש דבמועדו אפי׳ בטומאה

ממא מת. פירוש קודס

שביעי מרלה אפי׳ בקרבן

יכול בן נכר ממש. עובד כוכבים: חלמוד לומר ערל לב. אינו נפסל אלא מחמת ערלות לבו. אלמא בכהן קאמר: שנחנכרו מעשיו. נחשבים לנכרים למקום: ערל בשר. והוא לדיק מנין: טמא פסול. אמתני׳ קאי הו דתנן במתני׳ טמא מחלל עבודה ועל כרחיך בקרבן יחיד קאמר דאילו קרבן לבור קרב בטומאה: מחוד שמרלה בלבור. יצאו מי כיור א שיש להם שם לווי אלא לאו לכתחילה: מרצה ביחיד. דיעבד על ידי שהליך ח מרלה עליו. והאי

דבטומאת מת פשיטא לן דכתיב במועדו ח ואפי׳ בטומאה משמע בין שכהן (נמי) טמא בין שהלבור טמאין ומדגלי בדוכתא אחריתי גבי טומאת בעלים דכי אישתראי טומאה בלבור במת אישתראי דכתיב איש (כ) כי יהיה טמא לנפש ילפינן זו מינה איש נדחה ואין לבור נדחין ש אף גבי כהן המרלה נמי במת אישתראי: אי הכי ל"ג: טמא שרך נמי ליחי בקל וחומר. דמרלה בלבור לכתחילה בק"ו מטמא מת: קסברי זקני דרום. דאמרי מת חו דווקה: מכפרין כמתכפרין. כשהותרה טומחה בלבור שניהם היו במשמע הכהן והלבור דהא ממועדו יי נפקא לן (פסחים דף עז.) הילכך כהן כליבור מה כשהותרה טומאה אלל רוב לבור שנטמאו טמא מת הותר ולא טמא שרץ ז נאף כשהותר לכהן בקרבן לבור מת הותר ולא שרץ]: מחי קסברי. זקני דרום דפשיטח להו דלא הותרה טומאת שרץ אצל רוב לבור ותיתי בקל וחומר: **אי קסברי** אין שוחטין וזורקין. את הפסח על יחיד טמא שרן או ואף ע"ג דיכול לטבול ולאכול לערב ואיכא למ"ד בפסחים (דף 3:) [דס"ל] הכי ויליף לה מאיש איש כי יהיה טמא לנפש ואפילו חל שביעי שלו ערב הפסח במשמע דהוה ליה כטמא שרץ יבו: אמאי לא עבדי ליבור בטומאה הא כל שביחיד נדחה לבור עבדי בטומאה. דאיש ולא ליבור קאמר רחמנה: אלא סברי (ג) לו. כמ"ד התם שוחטין וזורקין על טמא שרץ הואיל וחזי לאורתא הילכך לבור טמאי שרך אף הן לא הותר להן ליכנם לעזרה טמחין אלא ישלחו קרבנותיהם לעזרה ויקריבוהו יו כהנים טהורין ויטבלו ויאכלו לערב דלא הותרה להם טומאה אלא במקום שאילו לא הותרה היו נדחין הילכך טמא מת שאינו מותר לאכול לערב יו הותר להן

ואזיל (ד) שהיחיד טמא שרץ משלח קרבנו לעזרה כדקאמריתו שוחטין וזורקין על טמא שרץ והכהן המרצה בו אם נטמא בשרץ פסול לו כדמוקמיתו מתני׳ דקתני טמא פסול בטמא שרץ: מקום שאם נטמאו בעלים כו'. יחיד שנטמא במת אין משלח פסחו לעזרה לשחוט עליו וְאלא נדחה לפסח שנין כדכתיב איש איש כי יהיה וגו׳ ואע"ג דכחו מרובה משל כהן אצל שרץ: כהן שנטמא במם אינו דין שאינו מרלה. שהרי כחו רע משל בעלים אלל שרץ ואמאי אמרי זקני דרום מרלה ביחיד מגו דמרלה בלבור: טמא מת נמי. יחיד טמא מת נמי משלח קרבנותיו כלומר אם שילח פסחו לעזרה ושחטו וזרקו עליו פטור מלעשות פסח שני ואף על פי שלא יאכל ממנו דקסברי אכילת פסחים לא מעכבת ש ומיהו לכתחילה אמר רחמנא (ה) נדחה לפסח שני ולבור עבדי בטומאה הילכך כהן המכפר בקרבן יחיד מתוך שמרלה [בלבור] לכתחילה מרלה ביחיד דיעבד: והכחיב חיש חיש וגו' ועשה פסח בחדש השני. אלמא מידחי:

פסח ועשה פסח יהיה ממא ועשה פסח

אבל טומאת שרך לא ואין כאן ק"ו בחדש השני וגו' למצוה יוהא כתיב יאיש שהרי יכולין לעשותו בטהרה: מקע להו. י לעק להם קול גדול: איוה כח מרובה. לדחות את הטומאה: הוי אומר כח מתכפרין. כדמפרש

דראויין למי כיור אלמא מים חיים ב נינהו תנאי היא היאמר ר' יוחנן מי כיור ר' ישמעאל אומר מי מעין הן וחכמים אומרים "שאר מימות הן: ערל: מנלן יאמר רב חסרא דבר זה מתורת משה רבינו לא למדנו מדברי יחזקאל בן בוזי למדנו יכל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני) ומגלן דמחלי עבודה דכתיב ²בהביאכם (את) בני נכר ערלי לב וערלי בשר להיות במקדשי לחלל את ביתי: תנו רבנן בן נכר יכול בן נכר ממש תלמוד לומר ערל לב אם כן מה תלמוד לומר בן נכר שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים ואין לי אלא ערל לב ערל בשר מנין תלמוד לומר וערל בשר יוצריכי דאי כתב רחמנא ערל בשר משום דמאים אבל ערל לב דלא מאים אימא לא ואי אשמעינן ערל לב משום ראין לבו לשמים אבל ערל בשר דלבו לשמים אימא לא צריכי: ממא פסול: יאמרו זקני דרום לא שנו אלא ממא שרץ אבל ממא מת מתוך שמרצה בציבור מרצה נמי ביחיד אי הכי ממא שרץ נמי ליתי בקל וחומר מטמא מת מה טמא מת שטעון הזאה שלישי ושביעי מרצה ממא שרץ שאינו מעון הזאה ג' ושביעי אינו דין שמרצה קסברי זקני דרום מכפרין כמתכפרין מה מתכפרין בממא מת אין ממא שרץ לא אף מכפרין ממא מת אין ממא שרץ לא מאי קסברי אי קסברי אין שוחמין וזורקין על ממא שרץ אמאי 🕫 לא עבדי ציבור במומאה הא כל שביחיד נדחה ציבור עבדי במומאה אלא קסברי שוחמין וווְרְקיָן על ממא שרץ אמר עולא תקע להו (6) ר"ל בו לדרומאי וכי איזה כח מרובה כח מכפרין או כח מתכפרין הוי אומר כח מתכפרין ומה במקום ישנטמאו בעלים בשרץ משלחין ח קרבנותיהן כהן שנממא בשרץ אינו מרצה מקום שנממאו בעלים במת ישאין משלחין קרבנותיהן כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה קסברי זקני דרום ממא מת [נמי] משלח קרבנותיו והכתיב

> היינו בין במת בין בשרץ בין דפסח בין דתמיד והא דקאמרי זקני דרום לא שנו אלא טמא שרץ אבל טמא מת מתוך שמרלה בלבור מיירי בריצוי של אכילה בטומאה כלומר מחוך שמרצה ריצוי גדול שנאכל בטומאת בעלים במת מרלה נמי ביחיד ששימש בטומאת מת אבל טמא שרץ נהי דיש לו רילוי בלבור כגון היכא דנטמאו הכהנים או הסכינים בשרץ ש דעבדי בטומאה דבמועדו אמר רחמנא ואפילו בטומאה וכל שביחיד נדחה בלבור עבדי בטומאה מ"מ אין לו רילוי גדול כמו מת ואילו יו נטמאו לבור בשרץ אין להם לאכול בטומאה כמו שאמר לבסוף ופריך אי הכי טמא שרץ נמי כיון דאמרת דבטומאת מת מרלה ביחיד מטעם דמרלה בלבור דאכלי בטומאת מת א"כ טמא שרץ נמי בקרבן יחיד לירצי מקל וחומר מטמא מת דיחיד ומשני קסברי זקני דרום מכפרין פירוש דיחיד כמתכפרין דטמא מת אין טמא שרך לא יואם תאמר ומנ"ל דבמועדו איירי אף בטומאת שרץ אי ממשמעותא דמועדו אם כן אפילו זב ומלורע אי מקל וחומר דמת שטעון שלישי ושביעי מה לטומאת מת שכן אישתראי לאכול בטומאת בעלים תאמר בשרץ דאם נטמאו בעלים בשרץ

לפי לא אכלי [ויש לומר דהאי דלא אכלי] לאו משום חומר דשרץ אלא משום דשוחטין וזורקין עליו [ולא] ₪ איפטר ליה מפסח וכה״ג במת בשביעי שלו אם היו רוב לבור טמאים בשביעי שיכולים ליטהר לערב לא הוו אכלי בטומאה וקשה לפירוש ר״ת כי היכי דאמר מכפרין כמתכפרים [למעוטי טומאת שרך דלא לירלי ביחידן הכי נמי נימא בליבור בי ודווקא טמא מת ולא טמא שרך ואי משום דאתי קל וחומר ומפיק מהיקישא

רולה) לומר דידחה בשרץ כמו במת, הצל מכפרים דיחיד דלא נפקי מבמועדו אלא ע"י ממוך ליכא למילף

בצבור ולא יהא כהן מרצה בצבור בטומאת שרץ ולא ידחה במועדו אלא דוקא טמא כו׳ (שמכ"׳): טמא שרן, דכיון שאחה כא לדון מכח מכפרים דלפור א״כ ליכא למילף אלא אחה טומאה שהאחה בלפני שיש לו להכלות ביחיד בדיעבד, אלא פ"ד האי פכרא אלא היה פיכיא לו דכיון דטמא מה הוי מרלה ביחיד מאחה סברא שיהיה ליימי טמא שרן נימי נק"א, לא פ"ד האי סברא אלא המחכפרים ביון שייפוי כח למכפרין לא ידשין אלא ממחכפרים. (הוא הכל דאמת מתוך כר א״כ ליימי נמי טמא שרן מק"ץ שמרלה בלצור מרלה נמי ביחיד מטעם דמתוך ואחאי אמריץ טמא פון שייפוי כח למכפרין לא ידשין אלא מתחכפרים. (הוא הכל דאמת מתוך כר א״כ ליימי נמי טמא שרן מק"ץ שמרלה בלצור מרלה נמי ביחיד מטעם דמתוך ואחאי אמריץ טמא פון שייפוי כח למכפרין לא ידשין אלא מתחכפרים. (הוא הכל דאמת ה וחדב מושרה לה מוק לא בין המותפנים בין שישר כו הנמפיץ מה מתנמפים. לאח שכר מתנות מתוך ליכיד מי היי של מה מתנמפים בין שישר כו מנמפי או שישר מתנמפים בין מישר כו המותפים בין שישר כו מנמפיץ מה אות מתוך בין מה מתנמפים בין מישר מתוך בין מה מתוך שב בין ביי הפון מה בין בין מתוך מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך בין מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך בין מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך בין מתוך בין מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך מתוך בין מתוך ליסיד כיון דבשרן הורע כח כהן מכח בעלים וא"ב בקל יש לנו לומר דלא אמריען ממוך (הורים: בסברי וקני דרום בשא פת גפי בר. וא"כ הו"ל אינו נדסה ביסיד אין לבור מכיא לצור מכיא לצור מכיא לצור מכיא במסר שני (פססים דף סעה). וא"מ א"כ טותאה דהורצה במח היכי משכחם לה, וי"ל כיון
דליט מראה לכחסילה: